

ANNI TAYLOR

Végzetes játék

„A könyv jobb, mint
A LÁNY A VONATON.
Letehetetlen,
és sokkal felkavaróbb.”
– *beaglemom, Amazon.com*

Borzongató
lélektani krimi

finer
selection

adrenalin

NŐI PSZICHOTHRILLEREK!

ANNI TAYLOR

Végzetes játék

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2019

A könyv a képzelet műve. A nevek, helyek, szereplők és események a szerző képzeletének szüleményei, használatuk fikatív módon történik. Bármilyen hasonlóság a fentiekkel vagy élő és holt személyekkel pusztán a véletlen műve. A történet helyszíne nagy vonalakban a sydney-i Millers Point városrészt fedi le. Jelen könyv egyetlen részlete sem másolható semmilyen formában, beleértve az elektronikus eszközöket is. Rövid idézetek megjelentetése megengedett. Hosszabb másolatokhoz írásbeli hozzájárulás szükséges.

1. PHOEBE

KÉTFAJTA EMBER LÉTEZIK A FÖLDÖN. Van, aki meglop másokat, és van, aki nem.

Sokféleképpen lehet meglopni egy embert. Felkapni egy kisgyereket, és elszaladni vele az egyik legrosszabb.

Hat hónappal ezelőtt te pont ezt tetted.

December utolsó napjaiban Sydney a nyár perzselő forróságában fuldoklik, és hemzsegek a fesztiválok és a kiállítások. Kínai, japán, brit, amerikai és más külföldi turisták beszéde keveredik ausztrál párokéval és családokéval.

Darling Harbourben ilyenkor özönlenek az emberek az állatkertbe, a múzeumokba, az IMAX-be, és ebédelők figyelik a tömeget a négyszög alakú kikötőt körülölelő felkapott kávéházak és éttermek teraszáról. És mindennek a közepén egy játszótér ragadja meg a gyerekek figyelmét. A kis kölykök hangosan kiabálnak, ahogy fagyaltól maszatos arccskáikkal és kezecskéikkel átszaladnak a vízi vidámparkból az óriáscsúszdához, onnan a mászókákhöz.

Luke és én ott voltunk a kétéves fiunkkal, Tommyval.

Te is ott voltál. És figyeltél.

Vártad a lehetőséget, hogy elvedd.

Addigra már megírtad a leveleket... a leveleket Tommyról, amiket hat hónappal később kezdtél küldözgetni nekünk.

A játék startra készen állt. Csak én nem tudtam róla.

2. PHOEBE

HAT HÓNAPPAL KORÁBBAN

December vége

LUKE ÉS TOMMY JOBBAN HASONLÍTOTTAK EGYMÁSRA, mint amennyire Tommy rám. De a szemét tőlem örökölte: a komolykodó pillantást, a fénylő, templomipad-barna szempárt. Az én szemem gyakran bosszantóan jámbornak tűnik, még akkor is, ha komor gondolatok keringenek a fejemben (és ez módfelett gyakran előfordul).

De a kétéves Tommy kerubokat idéző arccskáján ugyanez a szempár lefegyverezte az embereket. Ha egy filmproducer valaha is olyan gyereket keresne, akinek a tekintete mintha egyenesen az ember halhatatlan lelkébe látna, akkor az én fiam lenne ez a gyerek. A haja, akárcsak Luke-é, sűrű, vastag szálú, sötétszőke. Hagytuk, hogy a galériájánál is lejjebb nőjön, mert hihetetlenül aranyos volt, ahogy összevissza állt. Még maradt egy kis bébiháj a térdecskéjén, gödröcskék, amik olyanok voltak, amikor szaladt, mint egy kacsintgató szem.

Tommy térde most úgy kacsintgatott, mint egy '50-es évekbeli tengerész szeme. Luke, Tommy és én húsz perce érkeztünk meg a nagyanyámhoz, és a fiam élvezettel rohangászott mindenfelé.

Fut, *kacsint*, fut, *kacsint*.

Üldögélt már annyit és játszadozott szépen csendben, amennyire kis teste képes volt. Most ennek a testecskének *mozgásra* volt szüksége.

Mindvégig a jobb hóna alá szorította a műanyag jachtját. Annyira imádta ezt a hajót, ahogy más srácok a plüssmackójukhoz vagy az alvós kendőikhez ragaszkodnak.

Nagyi úgy csücsörített az ajkával, hogy az egészen belefehéredett – és nem azért tette, mert csókot akart kapni bárkitől.

– Tud már olvasni, vagy ilyesmi?

– Még csak kétéves – feleltem, önkéntelenül is megrántva a vállam.

Múlt hónapban töltötte be a kettőt, és még mindig nem szoktam hozzá, hogy a kisdedemből totyogó kisgyerek lett. Luke is, én is továbbra is *babaként* kezeltük.

– Tommy, kishaver, kérelek, ne rohangálj összevissza! – szólalt meg Luke, a hangjában bujkáló álmosággal.

Nagyi kanapéján ült (ami túl kicsi volt hórihorgas alakjának), fáradtan, mint mindig, az ingatlanügynökségében végzett egész hetes meló után.

Tommy erre megállt, és felfújta az arcocskáját. Megvárta, hogy nagyit lefoglalja az ismételt teatöltés, majd Tommy-léptekkel (amik korántsem voltak olyan észrevétlenek, mint amilyennek hitte) odaóvakodott nagyi alacsony asztalkán álló dísztárgygyűjteményéhez. Megbökte a legbecsesebb tárgyat, amiről Luke váltig állította, hogy egy bárányt döngető nyuszit formáz. Csak annyit hallottam, hogy Tommy halkán azt suttogja, *ne, ne Tommy!*, és láttam, hogy közben megböki. Gondoltam, ez a fiam aznapi tudományos kísérleteinek egyike. Vajon a vicces állatkák ártanak neki, vagy megharapják? *Bök, bök, bök*. Kemények vagy puhák? Megmozdulnak, odébb ugranak? *Bök, bök, bök*.

– Tudod, hogy nem szabad ott lenned, Tommy.

Azonnal utáltam magam, amint ezt kimondtam. Nyersnek hangzott, olyan basáskodónak.

Nagyi felénk fordította a fejét, és tátva maradt a szája Tommy engedetlensége láttán.

A fiam méltatlankodó pillantást lövellt felém, és még egyszer, utoljára, lázadozva megbökte a nyusziprütykölő szobrot. *Miért hozott ide apu és anyu, ha nem játszhatok a fényes, csillogó játékokkal?* Aztán elviharzott, és felült a triciklire. Nagyi nagy kegyesen megengedte, hogy az előszobában tekerhesse. A tricikli valamikor az enyém volt. Persze a fiam még túl kicsi volt, hogy normálisan hajtani tudja, és ezzel nagyi is tisztában volt. Kétlem, hogy engedte volna a babámat biciklizni, ha a lába elérné a pedált.

Ekkor lett elegendő.

– Nagyi, nem kérjük azt a csésze teát. Elviszem Tommyt a játszótérre.

A fiam szeme reménykedve tágra nyílt a tricikli nyergében.

– De már kitöltöttem – tiltakozott nagyi.

Hogy nyomatékot adjak a szavaimnak, felálltam.

– Szerintem Tommy már nem bírja tovább. És nem szeretném, ha azok az izék összetörnének.

Amióta csak az eszemet tudom, nagyinak megvannak ezek a nippjei. Ebben a házban nőttem fel. Ahogy az anyám is. Le merném fogadni, hogy mindkettőnknek ugyanazt mondta. *Ne nyúlj a szép tárgyakhoz! Tanulj meg jól viselkedni!*

Feszülten vártam nagyi válaszát. Előre tudtam, mit fog mondani.

– Többet kéne foglalkoznod velem.

Valahogy talpra kecmergett, eltúlozva minden egyes megerőltető mozdulatot. Az ittlétünkötől az ízületei mindig valahogy megmakacsolták magukat. Öregnek, reumásnak és kimerültnek tűnt.

Mégiscsak teát főzött nekünk! Luke meg én pedig még egy kisgyereket sem tudunk kordában tartani!

– Alig kétéves – ismételtem, de a hangom elhalt a rám vetett pillantásától.

Gyorsan távoztunk, balra el. Nagyi motyogott valamit, amit nem értettem teljesen.

A nap lehetetlenül fényesnek tűnt, amikor kiléptünk nagyanyám sorházának félhomályos, zárt teréből. A decemberi hőség ránk zúdult. A nyár derekán jártunk, a januártól alig pár nap választott el.

– Lehet, hogy túl meleg van a játszótérhez – pillantottam Luke-ra.

A tarkóján csorgott a veríték.

– Akkor nem kellett volna kimondanod a J betűs szót – intett Tommy felé, aki a kezénél fogva ráncigálta.

Szomorúan elmosolyodtam. A játszótér jó messze volt gyalog, de értelmetlen lett volna kocsival menni. Sydney-ben rémálom parkolni, hacsak nem fizet érte az ember.

Tommy egy kis időre megfeledkezett a J betűs szóról, és megállt, hogy megvizsgáljon egy virágot, ami nagyi kerítésének oszlopai közül dugta ki a fejét. Megpaskolta, feltehetően annak örömteli tudatában, hogy a dédanyja nincs itt, hogy megakadályozza benne.

Luke lehajolt, és a vállára vette Tommyt. A fiam bánatos búcsúpillantást vetett az elvesztett virágra, míg rá nem jött, milyen szerencsés, amiért új, magaslati pozícióba került. Visongott, és elsőprő örömeiben az apja hajába markolt.

– Hát, erre a hétre legalább letudtuk ezt a nagymama dolgot – mormolta Luke, ismét elnyomva egy ásítást.

Egy utcában éltünk a nagyanyámmal, így nem találtunk kibúvót ennél ritkább látogatásra. És most még jobban megbántottuk volna

nagyit, ha nem szánunk időt a meglátogatására, mivel Luke anyja hozzánk költözött, és minden szabadidejét Tommyval töltötte.

A fiam izgatottan felkiáltott, amikor meglátta a játszóteret. Rengetegszer jártunk már ott, de minden egyes alkalommal előntötte az öröm, mintha akkor pillantotta volna meg az Ígéret Földjét. A játszótéren egy csomó vizes dolog van, amikkel pancsolni lehet, meg rengeteg mászóka. És olyan hinták, amik vízpermetes falon lengnek át.

A játszótértől nem messze csillogott a kikötő, három oldalán zsúfolt kávézókkal és szaküzletekkel szegélyezve.

Tommy veszélyesen mozgolódott és tekergőzött Luke vállán. Nem félt attól, hogy leesik. Kétéves buksijában egyetlen gondolat motoszkált: *Le-le-le*.

Luke letette, és hagyta, hadd fusson előre. Tommy egy darabig meg-megállt, és hátranézett, hogy lássa, követjük-e. De amint megpillantotta az első vízi játékot, kilőtt, akár egy rakéta. Imádtá a vizet. A vizes csatornák voltak a kedvencei: egy sor egymásba kapcsolódó csatorna, mindegyik olyan széles, mint az alkarom, és alig pár centi víz csordogált bennük, de Tommynak olyan izgalmasak voltak, mint az óceán, sőt izgalmasabbak, mivel működtethette a kis kapuikat, ezzel növelve vagy csökkentve a kanálisok vízszintjét.

Leguggolt az egyik csatorna mellé, és műanyag jachtjával úgy szántotta előre-hátra a vizet, mintha az versenyautó lenne. Még nem fogta fel, hogy a hajók úsznak a vízen.

– Ma merre hajózol, kapitány? – kérdeztem tőle.

A napsütéstől a szeme aranszínben tündökölt.

– Dizzybe.

Dizzy nála Disneylandet jelentette. Egyszer látott róla egy reklámot a tévében, és kérte, hogy menjünk el oda. Mondtam neki, hogy

az messze, nagyon messze van, az óceán túlsópartján, de megnyugtattam, hogy egy napon talán eljutunk oda.

– Igenis, kapitány! Teljes gőzzel irány Dizzy!

Leültem mellé, kibújtam a cipőmből, és beledugtam a hűvös vízbe a lábujjaimat.

Tommy a kisgyerekek helyeslő kiáltását hallatta, kis arcára ráncokat gyűrt, ahogy figyelme a csatornákon átfolyó vizet szabályozó szerkezetek felé fordult.

Megcsörrent Luke telefonja, az anyja hívta. A hangja változása elég volt ahhoz, hogy tudjam. Noha velünk lakott, így is naponta többször hívta őt.

– Tommy, szeretnél fagyizni? – kérdezte Luke, miután letette a telefont.

A fiam eltűnődött kicsit, pufók öklével erősebben szorította a hajót, aztán megrázta a fejét.

– Jól van, akkor veszek egyet magamnak.

Luke visszatette a telefont az ingzsebébe.

Leárnyékoltam a szememet a naptól.

– Hozz egy gombócot Tommynak is!

– Most mondta, hogy nem kér.

– Azt hiszi, itt kell hagynia a vizet, hogy fagyizhasson. Még jó, hogy kér.

Luke dörögve felnevetett, és a fejét rázta Tommy gyermeki logikáján. A hangja messze szállt, az emberek mosolyogva néztek felénk. Luke könnyen nevetésre fakadt. Ez volt az egyik, amit szerettem benne, *bennünk*. A lazasága annyira összefonódott az enyémmel, hogy én is learathattam érte a dicsőséget, sütkéreztem benne.

Más anyukák a közelünkben mohón megölelgették a gyermekeiket, és megpusziligatták a homlokukat. Luke jókedvűsége ragadósnak

bizonyult. Amikor otthagyt minket, az anyák utánanéztek. Én viszont őket néztem. Hosszú, sokszebes rövidnadrágot, hosszú, pasztellszínű pólót és pasztellszínű kalapot viseltek. A férjeik hasonlóan öltöztek, mint a kisgyerekeik. Egyáltalán nem hasonlítottak Luke-ra és rám a pasztelles, tuttifrutti szerkójukban. Szürke, fekete és semleges színű ruhánk úgy festett, akár egy kávéházi szett.

Ám ahogy a tuttifrutti szereléseket nézegettem, valami elromlott. Érthetetlen szomorúság öntött el, megcsapolta a nap telítettség-érzetét, és mintha ólmossá vált volna a levegő. Mintha valamitől megfosztottak volna.

Nem, ez így nem igaz. Csak képzeltem, hogy ezt érzem.

Képzett színésznő vagyok, és a színészek időnként anélkül bújnak a szerepükbe, hogy tudnák, mit tesznek. (Oké, csak időnként vagyok *fizetett* színész, de ettől még ez a foglalkozásom.)

Pislogva fordultam vissza a vízzel teli csatornákhöz, a szemem alkalmazkodott a hirtelen felragyogó napsütéshez, ahogy a szürkeségből ismét aransárgára váltott minden.

Ám Tommy nem volt ott, ahol az előbb.

A gyomromba nyilallt a fájdalom, ahogy korábban már vagy százszor, amikor egy-egy pillanatra szem elől vesztettem. Úgy közlekedett, mintha a lába helyén kerekék lennének. De sosem ment túl messzire.

Végigpásztáztam a csatornák kígyózó ösvényét.

Nem volt *sehol*.

Talpra szökkentem, és a fiamat keresve végigcaplaltam a vízi vidámpark szélén. Fogalmam sem volt, melyik irányba induljak. Nyomokat kerestem, hogy ugyan miért kószálhatott el. Csak valami átkozottul csábító dolog terelhette el a víztől. Egy másik gyerek játéka? Egy kiskutyá?

– Tommy! – kiáltottam.

Nyilván aggódó él csendülhetett a hangomban, mert az egyik pólós anyuka együttérző tekintettel nézett felém.

– Tommy! Apu hozza a fagyit!

Gondoltam, ha véletlenül-direkt hagyna figyelmen kívül, ez előcsalja, és visszafut hozzám.

De Tommy nem mutatkozott. Hogyan juthatott ilyen messzire, hallótávolságon kívülre? Csak egyetlen pillanatra vettem le róla a szememet, nem? *Nem?*

Lecsillapítottam magam. Biztos csak nagyon elmerült valami-ben. Erről lehet szó. Túlságosan elmerült a saját kis világában. Ám a nyugalom szigetét a pánik szökőárja fenyegette.

Tommy! Tommy! Tommy!

Most már futottam, kétségbeesetten kiabálva. Már nem érdekelt, hogy netán lökött nőnek néznek, aki képtelen egyetlen kislóra vigyázni, míg más nők könnyűszerrel terelgetnek egész fúhordákat.

Ekkor egy sápadt, vörös hajú nő, aki kisbabát szorított a csípőjéhez, érintette meg a karomat – az egyik pólós anyuka.

– Segítetek keresni. Kábé kétéves, igaz? Mi van rajta?

– Kék – feleltem, egyszerre megkönnyebbülve és sokkosan.

Az, hogy valaki eléggé aggódik ahhoz, hogy felajánlja a segítségét, egy fokkal súlyosbította a dolgot. Tommy eltűnt.

– Mindene kék? Van sapkája?

Bólintottam.

– Kék rövidnadrág és póló. És igen, van sapkája. – *Melyik sapkája?*
Amit múlt hónapban vettem egy vásáron. – Az is kék. Az elején zsiráf van.

– Hogy hívják?

– Tommynak. Tommynak.

A nő odasietett a pólós brigádhoz: többségüknél kisgyerekek és csecsemők voltak.

– Megnézzük, hátha megtaláljuk – kiabált vissza.

Három csoportra oszlottak a babakocsisok, és elindultak különböző irányokba.

Erőt vett rajtam a csüggedés. Több száz Tommyhoz hasonló kisfiú játszadozott szerteszét. Ahhoz, hogy megtalálják, oda kell menni mindegyikhez, és lehajolni, benézni a sapkájuk alá. Hogyan találnák meg idegenek, amikor én magam sem látom?

Ekkor eszembe jutott valami, és ebbe kapaszkodtam. Tommy talán az apja után ment. Igen, csak ez lehet az egyetlen magyarázat.

Elindultam a kávézók felé. Luke már visszafelé caplatott a vízi vidámparkba, fagyival és innivalóval megrakodva. *Tommy nélkül.*

Ahogy meglátta szorongó arcomat, és a mögöttem összevissza mászkáló embereket, akik visszafogottan Tommy nevét kiabálták, mintha villám csapott volna belé. Azonnal rájött, hogy baj van.

– Hol van Tommy? – kérdezte reflexszerűen.

– Luke! Tommy egyszerűen eltűnt!

Most már minden rendben lesz. Luke majd megtalálja a fiamat.

– Hogy érted azt, hogy eltűnt? – Egy pillanatra rámeredt a kartontálcán hozott fagyira, mintha nem tudná, mihez kezdjen vele.

– Hol láttad utoljára?

Luke félve és hitetlenkedve meredt rám, amitől éles fájdalom hasított a gyomromba, és onnan egészen a torkomig sugárzott.

– Ahol akkor volt, amikor elmentél.

– Akkor alighanem itt van valahol – indult vissza Luke a vízi csatornákhöz.

Követtem, boldogan, amiért egy adott, határozott irányba tartunk.

Luke megállt, és a helyre meredt, ahol utoljára látta Tommyt, mintha egy nyílnak kellene mutatnia, merre ment a fia. Végigsietett a kanálisok mentén, a szeme ide-oda cikázott, majd elködösült, mert rátört a pánik.

– *Basszus!* Mi van, ha a kikötő felé indult? Hogy vízre tegye a hajóját?

A fagyival és üdítőkkal teli kartontálcát a szemetesbe dobta, és futásnak eredt.

Elakadt a lélegzetem. A kikötő eszembe sem jutott. Fel sem merült bennem, hogy olyan messzire juthatott. Mi van, ha én itt kerestem, ő pedig nyílegyenesen a víz felé tartott közben?

Luke nyomába szegődtem, aki már messze előttem járt. Ám a kikötőt szegélyező betonlépcsők hosszú sora mellett sem láttuk a sűrű üstökű Tommyt. Luke mellől a vizet kémleltem.

– Hívd a rendőrséget! – szolt oda Luke. – Én folytatom a keresést.

A zsebembe túrtam, a telefonomat keresve. Sem az ujjaim, sem a gondolataim nem működtek. Nem találtam a rohadt mobilt. Rettegés hasított belém.

Ekkor ismét megjelent előttem a vörös hajú nő.

– Bocsásson meg, de az imént felhívtam a rendőrséget a maga nevében. Remélem, nem gond.

Volt valami abban, ahogy ezt mondta, és ahogy lesütötte a szemét, amiből arra következtettem, hogy ő miattam aggódik. De nyilván csak beképzelttem. Felelősségteljes szülő vagyok. Éppannyira felelősségteljes, amennyire ő az volt a csípőjéhez szorított vörös hajú csöppségnek.

– Köszönöm – leheltem, bár legszívesebben otthagytam volna őt is, meg a rá nagyon hasonlító, szemrehányóan rám meredő kisbabáját.

Helytelennek tartottam, hogy egy idegen vette kézbe a dolgokat, és hívta ki előttem a rendőrséget. Tommy az *én* gyerekem. És minél több idegen avatkozott a dologba, Tommy annál messzebb került tőlem.

Mire a rendőrség megérkezett, újabb kétségbeesett félóra telt el.

Addigra ismét összefutottunk Luke-kal. A kezembe nyomta a telefonját.

– Saskia az.

Még nem vette fel, csak a név villogott a képernyőn.

Ekkor egy újabb kétségbeesett lehetőségbe próbáltam kapaszkodni. Saskia nyilván ráakadt az elkészült kisfiunkra, és most azért hív, hogy elmondja.

– Phoebe – szólt bele a mobilba izgatottan. – Nem tudtalak elérni a telefonodon, ezért hívtam Luke-ot. Van egy művészeti kiállítás, amit el *kell* jönnöd megnézni velem!

– Sass, én...

– Mi a baj? – szakított félbe.

– Tommy.

– Istenem, mi az? Mi történt?

– Eltűnt, Sass. Egyszerűen *nyoma veszett*. A Darling Harbour-i játszótéren vagyunk.

– Máris megyek.

Negyedóra eltelt, és Tommy még mindig nem lett meg.

Alig egy perccel később nemcsak Saskia, hanem Pria és Kate is megjelent: futva jöttek felém. Az egész banda. Fogalmam sem volt, Sass hogyan tudta összetrombitálni őket ilyen gyorsan, és hogyan érhetek ide ilyen hamar.

A barátnőim arca sápadt volt az aggodalomtól. Mind imádták Tommyt. Sass, akinek vörösesszőke, hullámos fűrtjei lágyan omlottak

piros, laza dzsekijére. Kate, a lehetetlenül egyenes hajával, akinek szögletes modellalkatára konditermi edzőruha simult. A melegbarna szemű Pria, vállig érő szőke hajával zöld ruhában. Sass pár sarokra a játszótértől dolgozott egy cégnél: házfelújítási bemutatókat szervezett. Kate prospektusokhoz állt modellt, de leginkább otthon volt a hároméves ikreivel. Pria, egyedülálló anyaként (neki lánya van) otthonról dolgozott mint tanácsadó.

Túlságosan zsbibadt voltam, hogy érezzem együttérző ölelésüket, még a decemberi forróságról is megfeledkeztem, amiről korábban panaszkodtam.

Pria megfogta mindkét karomat. Sűrű frufruja alatt szorongást láttam barna szemében, aminek sarkába ráncok gyűrődtek.

– Édesem, hogyan segíthetünk?

– Imádkozzatok! – mondtam elcsukló hangon.

– Szétszóródunk. – Kate kusza csomóba kötötte a haját. – Lehet, hogy csak megijedt, és elbújt. – Határozottan bólintott. – Az ikreim gyakran csinálták ezt ebben a korban.

Sass előkapta a telefonját.

– Hívom a médiát.

– A mit? – ráncoltam össze a homlokomat. – Ugyan mit...

– Az a munkám, hogy értsek az ilyesmihez – fordult felém Sass pattogós és gyakorlatias hangon. – Ha gyorsan kell segítség, hívd a médiát! Minden perc számít, nem igaz? Na, akkor most telekürtöljük a hírrel egész Sydney-t. A városban mindenki tudni fog róla, hogy eltűnt egy kisfiú, és figyelni fognak, nem látják-e. – Szünetet tartott, hogy levegőt vegyen. – Bízz bennem!

Míg Saskia felhívta a médiakontaktjait, Pria és Kate szétspricceltek. Ekkor vettem észre, hogy Luke az üzlettársával (Rob Lynchcsel) beszélget.

Pánikba estem attól, hogy mindenki iderohant. Senki nem vette félvállról az ügyet. Senki nem mondta azt, hogy *semmi gond, Phoebe, nemsokára előkerül*. Ez komoly dolog volt. És mindenki tudta, hogy komoly.

Tizenöt perccel később Tommy még mindig nem került elő. Már egy teljes órája eltűnt. Egész sereg ember kapcsolódott be a keresésbe, csapatokban dolgoztak. Idegen hangok, férfi- és női hangok kiabáltak Tommy nevét. A fiam nevét. Rájuk akartam ordítani, hogy: *Megijesztik. Ne kiabálják a nevét! Csak... találják meg!*

De nem találhatták meg.

Mert már nem volt ott, hogy megtalálhassák.

3. PHOEBE

NÉGY NAPPAL KÉSŐBB

Január 2.

NEM TUDTAM, MILYEN RUHÁT VEGYEK FEL. Mit vesznek fel azok, akik sajtótájékoztatón beszélnek az eltűnt gyerekükről? Mit gondolnak rólam az emberek, akik a szilveszteri ünnepléstől még ködös tekintettel, másnaposan meglátnak engem a tévében?

Ez egyike volt életem során azon kevés alkalomnak, amikor nem törődtem azzal, hogy az öltözékem illik-e az alkalomhoz vagy sem. Egyszerűen csak olyasvalamit szerettem volna felvenni, ami megvéd, és amitől úgy nézek ki, mint aki képes vigyázni a gyerekére... mint egy felelősségteljes szülő.

– Ideje indulnunk – állt meg Luke a hálószoza ajtajában.

A *praktikus* öltönyét viselte, amit akkor vett fel, amikor idősebb ügyfelekkel találkozott az ingatlanügynökségben.

– Hogy festek? – kérdeztem feszes, természetellenes hangon.

Az ötödik öltözet, amit felvettem, mélyzöld kabátból és egy ritkán hordott szoknyából állt. Sokkal jobban állt rajtam akkor, amikor utoljára viseltem, még mielőtt terhes lettem Tommyval. Most túlságosan

kitöltöttem. Ostobaság volt pont ma a súlyom miatt aggódni, de tudtam, az emberek ítélkezni fognak rólam. Ha már nem nézhettem ki tökéletesen, akkor tökéletesnek kellett *lennem*. Sötét hajamat komolynak ható lófarokba fogtam, szokásos vörös rúzsomat lecseréltem enyhébb árnyalatúra. Csalónak éreztem magam, aki túlságosan is arra törekszik, hogy másnak nézzen ki, mint amilyen valójában.

– Jól nézel ki, Phoebe.

Tudtam, hogy ezzel azt mondja, nem számít. A szavai mégis elég bátorságot adtak, hogy kilépjek a házból.

A rendőrsre autóztunk, ahonnan rendőrök vittek a sajtótájékoztatóra.

Luke odairányított pár emberhez, akik erősen megszorongatták a kezemet, majd egy hosszú, keskeny asztal mögötti két székhez tereltek bennünket, az ügyel megbízott detektívvel, Trent Gilroy nyomozóval együtt.

A sajtó képviselői már összegyűltek. Sokan voltak, az arcukra kiült a mohóság, készenlétbe helyezték a fényképezőgépeiket. Előttünk rögzített mikrofonok álltak.

A nyomozó odahajolt Luke-hoz és hozzám.

– Ne felejtsek el, amit tegnap mondtam! Mindenféle kérdésekkel fogják bombázni magukat, de nem kell mindegyikre válaszolniuk. Teljesen rendben van, ha azt felelik, hogy nem állnak készen egy adott kérdés megválaszolására.

A torkom túlságosan kiszáradt, hogy megszólaljak. Hogy fogok így válaszolni a kérdésekre?

– A francba! – Még Luke, a rendíthetetlen Luke is ideges volt. – Nem fognak faggatni minket, ugye?

– Nem – válaszolta a nyomozó. – Bár páran lehet, hogy megpróbálják. De leállítom őket, ha túl messzire mennek.

Luke hátradőlt, és engedelmesen bólintott.

A komfortzónánkon kívülre kerültünk. Nem kéne itt lennünk. Kedd van. Luke ilyenkor dolgozik, én pedig otthon vagyok, és a ragacsos sodót törölgetem Tommy kezéről és arcáról.

Csak amikor meghallottam, hogy Gilroy nyomozó kimondja a fiam nevét, tudatosult bennem, hogy megkezdődött a sajtótájékoztató. Azt mondta:

– ...és a Tommy Basko eltűnése óta eltelt négy napban a rendőrség és a mentőalakulatok óriási erőket mozgattak meg, hogy megtalálják. Rendőrségi és mentőbúvárok átkutatták a kikötő összes elérhető szegletét. A sydney-i tanács összes, a környéken található kamerájának a felvételét aprólékosan elemezték. Továbbá több csapat nézte át azt a többórányi videófelvételt, amit a kikötő környékén tartózkodók készítettek Tommy eltűnésének idején. Bizakodva, ugyanakkor némi fenntartással állíthatjuk, hogy véleményünk szerint Tommy aznap nem került a víz közelébe. Nem ment olyan messzire. A legvalószínűbb felvetés, hogy Tommyt elcsalták vagy elragadták onnan, ahol a szülei utoljára látták. Számos nyomot követünk, továbbá megvizsgáljuk azokat az értesítéseket, amelyeket az aznap a környéken tartózkodóktól kaptunk. Jelen pillanatban még él a remény, hogy Tommy életben van. És arra koncentrálnunk, hogy épségben visszajuttassuk a családjához.

Gilroy felügyelő ránk pillantott, bátorítóan biccentett felénk.

– Tommy szülei szeretnék bejelentést tenni a sajtónak.

Az asztal alatt Luke még mindig fogta a kezemet. Előrehajolt, közelebb a mikrofonhoz.

– A feleségem és én minden egyes napot, minden egyes órát, minden egyes percet megszenvedünk a fiunk eltűnése óta. Meg kell tudnunk, hol van. December ötödikén ünnepelte a második

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

születésnapját. Szüksége van ránk. És nekünk is rá. Kérjük, hogy bárki, aki aznap a környéken fényképezett vagy videót készített, és még nem jelentkezett, lépjen kapcsolatba a rendőrséggel! Nem számít, hogy a fiunk eltűnése előtt vagy után került rá sor, mert így is létfontosságú nyomra vezethet.

Luke szempilláin megjelent egy könnycsepp, amikor rám nézett. Megszorította a kezemet, ahogy készültem, hogy megszólaljak.

– Kérem – kezdtem –, vissza kell kapnunk Tommyt. Van valaki, aki pontosan tudja, hol van. Adja vissza őt! Adja vissza őt nekünk! *Kérem!*

Gondosan megfogalmazott kis szónoklatom a darabjaira hullott. Könyörögtem, esdekelttem, próbáltam olyan emberekre hatni, akikre semmi nem hat. Mert bárkik vitték is el Tommyt, nem érdekelte őket, mi van velünk. Ellopták tőlünk. Sebezhetőnek éreztem magam, sebezhetőnek hangzott minden szavam. Mintha felhasítottak volna, hogy közszemlére tegyék a belsősegeimet. Vakuk villantak a szemembe.

Hamarosan vége lesz, mondtam magamnak.

Saskia mondta, hogy ezt kell tennem. Másodszor szóltam a nagyközönséghez. Az elsőt ő ütötte nyélbe (egy rögtönzött interjút a játszótéren) alig másfél órával Tommy eltűnése után. Azt mondta, hogy a leggyorsabb bejelentés a legjobb, még hozzá azon a helyen, ahol Tommynak nyoma veszett (a játszótéren), és hogy még jobb, ha az anya közvetlenül szól a nagyközönséghez. Az embereket az érzelmeik mozgatják, és a gyermekét kétségbeesetten kereső anya mindenki együttérzésére számíthat. Gyorsan kioktatott, hogyan viselkedjek. Nem számít, mennyire szeretnék elfutni és folytatni a keresést, minden figyelmemet a kamerának kell szentelnem. Minden másról el kell feledkezni. Pontosan úgy kell kinézniem,